

Bora Akıncıtürk, Rasim Aksan, Nevin Aladağ, Adrian Altıntaş, Refik Anadol, Banu Anka, André,Butzer, Johan Creten, Hüseyin Çağlayan, Ali Elmacı, Hell Gette, Kevin Francis Gray, Mehmet & Kazım, Daniel Knorr, Arik Levy, Julian Mayor, Frank Nitsche, John Newsom, Serkan Sarier, Defne Tesal, Tarık Töre, Yuşa Yalçıntaş

13 Temmuz – 8 Eylül 2024

PİLEVNELİ | Yalıkavak

PİLEVNELİ Yalıkavak, MasterCard sponsorluğunda 13 Temmuz – 8 Eylül 2024 tarihleri arasında kapsamlı bir grup sergisine ev sahipliği yapıyor. Türkiye’den ve farklı ülkelerden 22 sanatçı ve bir sanatçı ikilisinin eserlerinden oluşan bu sergide özgün tarzlarıyla öne çıkan sanatçıların üretimleri, geniş bir tema ve içerik yelpazesini kapsıyor. Sergi, tekniklerin çeşitliliğini ziyaretçilere sunarken son dönemlerde sanatçıların hangi temalar ve içerikler üzerinde durduğuna, görsel dillerinin nasıl çeşitlendiğine dair de bir okuma yapmayı sağlıyor. Pilevneli’de Rasim Aksan ve Kevin Francis Gray’in eserleri ilk kez sergilenirken, Tank Töre ise kendi pratiğinde ilk kez dendiği küçük bir kâğıt serisiyle dikkat çekiyor.

İnternet kaynaklı bilginin ulaşılabilirliğine, görüntüsüne, hakikat sonrası dijital çağın ifade ve yaşam biçimlerine odaklanan **Bora Akıncıtürk**, son kişisel sergisinde anonim görüntüler ve kültürel referanslardan ilham alıyordu. Bu kapsamda sergide yer alan eserlerden Matrix’teki Neo karakterinin küvetten çıkış anı tam da filmde olduğu gibi görünürken, kenarda yazan “I hate sex cause my boss fuck me everyday” yazısı, gerçek dünyada her gün işe gidecek olmanın ve insanların köleştirilerek rutinlere bağlanmasının mizahi bir ifadesine dönüşüyor. “Angel” adlı resminde popüler bir photoshop efekti olan kabartmayı kullanan sanatçı, SoundCloud rap janrına gönderme yaparak melek olmuş bir rapçi figürünün silüetini gösteriyor. “Üzme Tatlı Canını” ise, İtalyan Beat kuşağı temsilcilerinden Pitigrilli adlı yazarın 1970’lerde Türkçeye çevrilmiş bir kitabının kapağından alınmış bir görüntü. Bu kitapla tesadüfen karşılaşan sanatçı için prizmalar içindeki yazılarla 70’lerin grafik tasarımı hem sözel hem de görsel açıdan belli bir kültürün de dilini yansıtıyor.

Pilevneli’de eserleri ilk kez sergilenen **Rasim Aksan**, resimlerinde günlük olaylardan erotik etkileşimlere kadar geniş bir tema çeşitliliği içinde simgeleri kullanarak esrarengiz anlatılar oluşturuyor. Bu eserler, parçalar aracılığıyla hikâyelerini koruyan ve izleyiciyi alışılmış pasif rolünden çıkarıp sunulan olayları kendi zihninde kurmaya ve öznel sonuçlara ulaşmaya teşvik eden bir etki yaratıyor. Aksan’ın çalışmaları, görsel kültürel bombardımanın bir sonucu olarak ortaya çıkıyor ve bu görsel karmaşaya hem göndermede bulunuyor hem de ondan besleniyor. Aksan, içgüdüsel olarak çekildiği bir konumda; farklı bağlamlarda, formlarda, malzemelerde ve dokularda estetik benzerlikler gösteren görselleri seçiyor. Bu görseller, özel hayatıyla da ilişkilendirilen ve fotoğrafçılığın estetik anlayışıyla veya resim kavramının kendisiyle oynayan öğeler içeriyor.

Nevin Aladağ’ın sanat pratiği performanstan videoya, fotoğraftan heykele ve mekâna özgü yerleştirmelere kadar geniş bir alanı kapsıyor. Halı, kumaş, perde ve ayna gibi malzemelerin kullanımıyla dikkat çeken sanatçı, değişen toplumsal değerlerin ve kültürlerin içindeki kimlik oluşumlarının, ayrıca göçmen yaşamının toplumsal ve siyasi meselelerine yoğunlaşıyor. “Social Fabric” adlı serisindeyse sanatçı, 'sosyal doku'nun çeşitli çağrışımları üzerinden ilerliyor; sosyal alanlar/dokular, bir toplumun yapısını oluşturan demografik, tarihsel ve kültürel kesimler tarafından oluşturulur. Bu toplumsal doku biçimi, Aladağ’ın nesnelere eşzamanlı olarak, her bir halıda anlatıların örüldüğü tek tek lifler olan somut dokuda kendini gösteriyor. Biçimsel referanslar farklı zaman dilimlerine işaret etse de eserlerin tüm parçalarının güncel kökene sahip olması, üretim sürecinin somut koşulları, küreselleşen ticaret ve post-kolonyal perspektifler hakkındaki soruları da içeriyor.

Resmin kendi malzemelerinden oluşturduğu, genellikle dokulu beyaz yüzeyleri ve minimal renk kullanımıyla öne çıkan sanatçı **Adrian Altıntaş**, sergide yer alan 2022 tarihli serisinde pembe, yeşil, sarı gibi pastel tonları kullanarak beyaz zeminler üzerinde sade ve narin anlatılar yaratıyor. Sandviç panel veya ahşap üzerine akrilik, spatula, kireç, mürekkep gibi malzemeler kullanılarak ortaya çıkan bu ifadeler, özellikle kesiklerle yapılan kompozisyonlar ve malzemenin doğasına yönelik deneysellikle doğadan gelen görsel referansları incelikle buluşturuyor.

Refik Anadol Studio'nun en son araştırmalara dayalı yakın dönem serilerinden olan "Neural Paintings", biyo-enformatik ile estetik arasında bir köprü kuruyor. Bu işler, beyin bilgisayar arayüzü için kullanılan EEG DSI-VR300 Araştırma Sınıfı Algılama Cihazı ile toplanan bir veri setine dayanıyor. Cihaz, beynin görsel korteksinden gelen aktiviteyi ölçerken Anadol ve ekibi belirli zaman dilimlerinde bireylerden toplanan heyecan ve odaklanma verileri hakkında derinlemesine bilgi aktaran, büyüyen bir veri kümesi elde ediyor. Bu ham veri kümesi, daha sonra işlenerek görselleştirme örnekleri oluşturuluyor. Son aşamada, makine-insan iş birliğiyle nihai veri tabloları oluşturuluyor ve duygusal belleğin eşi görülmemiş temsillerini sergiliyor. Tamamı beyaz tonlarında, akışkan görüntüler yansıtan bu monokrom yapay zekâ veri resimleri sırayla zihnin meditatif, negatif ve pozitif durumlarını temsil ediyor.

Sergide hipergerçekçi bir son dönem resmiyle yer alan **Banu Anka**, sanat kariyerinin başından bu yana insan yüzüne ve portre resmine odaklanan bir ressam. Bu çalışmasında, yatar halde olan ve profilden görünen bir figürün ve bir elin ön planda olması, izleyiciyi yüz ve el aracılığıyla gizemli bir sahnede duygusal derinlik ve endişenin keşfine davet ediyor. Anka'nın eserlerinde ifadeler ve bakışlar, farklı zamanlarda, mekânlarda veya bağlamlarda kurulabilecek ilişkilerin sınırsız potansiyelini taşıyor. Sanatçı, insan yüzü ve ifadesinin yanı sıra insan derisinin en hassas olduğu organ olan elleri de resmederek dokunma duygusunu ifade etmeyi amaçlıyor. Bu kompozisyonda yüz ve elin bir arada kullanımı, sanatçının son dönemde ilgi duyduğu teknik ve içerikleri izleyiciye yansıtıyor.

Genellikle çizgi roman stilineki kocaman açılmış gözleri ve büyük kafalarıyla tanımlanan rengârenk karakterleriyle bilinen sanatçı **André Butzer**, Pop Art mecrasına yaklaşılarak endüstriyel kültürün ve güncel sembollerin engin dünyasını yüzeye aktarıyor. Sanatçı, Pilevneli'de gerçekleşen ve kendisi üzerine kurgulanan "Ben Beyinsiz Bir Aptalım" adlı grup sergisi kapsamında, sergide birlikte yer aldığı arkadaşlarını simgeleyen büyük boyutlu bir sulu boya eser üretmişti. Serginin merkezine yerleşerek kurguyu da kendisi etrafında geliştiren bu eser, dünyaya merakla bakan, ironi ve yaratıcılıktan beslenerek kimi zaman da dalga geçip eğlenerek birbirine güç veren, ancak sanatın ve resmin gücünü, sorumluluğunu ve üretmenin keyfini bir arada paylaşan anonim, hassas ruhlara bir gönderme yapıyor.

Çağdaş sanatta seramiğin yeniden canlanmasında kilit bir figür olan **Johan Creten**, kile olan bağlılığı ve yenilikçiliğiyle, özellikle de seramik ve bronzdan yaptığı alegorik heykelleriyle öne çıkıyor. Creten, şiir, lirizm ve gizem dolu bir dünyayı tasvir ediyor. Ancak eserleri sadece güzelliğin önemini vurgulamakla kalmıyor, hümanist bağlılığını teyit ederek sosyal ve politik olarak da yankı uyandırıyor. "Seramikte sevdiğim şey, son jestin benim kontrolüm dışında olması," diyen sanatçı, benzersiz nesnelere yaratabildiği için seramikle çalışmayı seviyor. Sergide gram tartı ağırlıklarını andıran ve çeşitli şekillerdeki sırlı taş seramikleriyle yer alan sanatçı, seramiğin sınırsız dünyasını bu seçkiyle yeniden izleyiciyle buluşturuyor.

Yakın zamanda gerçekleştirdiği kişisel sergisinde, daha resimsel ifade biçiminin olanaklarını araştıran **Hüseyin Çağlayan** ise, kâğıt üzerine akrilik, kalem ve karışık malzemeyle gerçekleştirdiği resimlerinden bazılarını yeniden izleyiciyle buluşturuyor. Gözetlenme ve gözetleme kavramlarına yoğunlaşarak izleyicinin kendisini bir gözlemci gibi konumlamasına da aracı olan sahneler, insan doğasına ve çevresine dair düşünce ve hisleri belli belirsiz manzaralar, figür silüetleri ve canlı renklerle aktarıyor. Sanatçı, çizimlerinde birtakım detayları flulaştırarak kendine sakladığı öznel düşünceleri ve belki de gerçek bir olaydan esinlenen sahnelerini de kendi içinde korumuş oluyor.

Eserlerinde genellikle iktidar ve güç ilişkilerine odaklanarak kurgusal bir dünyada kendine has karakterler yaratan **Ali Elmacı**, sergide iki yeni resmiyle yer alıyor. Çoğunlukla ürpertici figürlerin izleyiciyle göz temasını sağlayarak bir yüzleşme alanı yaratan sanatçı, yine ürkütücü ve çekici bir vampir figürünü farklı bir kurguya yerleştiriyor. Arka planındaki büyüleyici ve romantik manzaranın önünde bikinisiyle uzanmış seksi bir vampir, bir yandan da karikatürize bir timsahın ağzının içinde çerçevelenmiş şekilde duruyor. Elmacı, günümüzün imaj dünyasına, medyanın iktidarına ve güç ilişkilerine vampirleri bir metafor olarak kullanarak yaklaşırken, bu kez çerçevesine yeni bir ironi ve görsel dil katıyor. Diğer bir resmi ise, sanki bizi aile büyüklerimizin evindeki klasik manzara resimlerini çağrıştıran bir doğa atmosferinde ağlayan bir hayaletle yüzleştirerek şaşırtıyor. Küçük, sevimli hayalet göz yaşları dökerken yere düşen yansımada kırmızı, şeytani bir figüre dönüşerek gülümsemesi, sanatçının estetik ve kavramsal dilinde güzel veya çekici olanla rahatsız edici ve ürkütücü olanın ikiliğini çarpıcı şekilde yansıtıyor.

Genellikle photoshop araçları, bilgisayar oyunları, emoji ikonları gibi dijital kaynakları kullanarak kendi imge evrenini, hatta yarı-dijital manzaralarını yaratan **Hell Gette**'nin eserleri, günümüzde bizi çepeçevre saran, televizyon, telefon, reklamlar, sosyal medya gibi dijital deneyimlerimizin hayatımızı ne kadar etkilediğini vurguluyor. Gette, plein air suluboya çalışıyor, iPhone veya iPad'de resim yapıyor ve Photoshop ile doğa tasvirlerinden soyutlamalar yaratıyor. Ortaya çıkan görüntüleri yağlı boya ile boyuyor, fotoğrafıyor ve mobil uygulamalar aracılığıyla emoji ekliyor. Son olarak, bu resimler yağlı boya ile tekrar tuvale aktarılıyor.

Pilevneli'de ilk kez sergilenen bir diğer sanatçı, **Kevin Francis Gray**'in pratiğinin özünü geleneksel heykel teknikleriyle çağdaş yaşamın keşişiminin sorgulanması oluşturuyor. Gray, güzellik ya da anıtsal idealler doğrultusunda çalışmak yerine, psikolojik etkilerle ilgileniyor ve genellikle yüz ya da beden detaylarından ziyade dokusal yüzeylere güveniyor. Şekiller ve karakterler yoğun kaya maddesinden yükseliyor ve kıvrımlı silüetleri ve akışkan yüzeyleriyle parlayarak bloğun özündeki sertliği ve durağanlığı gölgede bırakıyor. Sergideki mermer heykeli "Mother and Child (Anne ile Çocuk)" ise Michelangelo'nun ünlü Pieta'sını referans alıyor. Sanatçı, İsa'nın çarmıhtan indirilip annesi Meryem'in kucağında yattığı sahneyi soyutlayarak tamamen biçimsel bir kompozisyona dönüştürüyor. Bu yaklaşım, malzeme, form ve tarihsel sorgulamaların birleşimiyle izleyiciye esnek bir düşünce alanı yaratıyor.

Sanat yapmayı "özgürleşmek" olarak tanımlayan **Daniel Knorr**, ait olduğumuz toplumun yapıları, çevresi, koşulları ve kentin hafızasıyla ilgilenerek sanatın bu durumları temsil etme gücünü vurguluyor. Knorr'un eserleri daha çok heykelle benzerlikleri, kaynağı değişen malzemelerle elde ettiği renk çeşitliliği, fikir ve kavramları bu yöntemlerle nesneleştirilmesi özellikleriyle öne çıkıyor. Sergilenen serisindeyse, sıkça yaptığı parlak, renkli ve geometrik duvar/tuval heykellerini veya altınla kaplanmış yastıklarını sadeleştirerek yalnızca siyahla beyazı kullandığı eserler gerçekleştiriyor.

Bu poliüretan kalıplar, bir duvara asılmış, kıvrılan ve savrulan kumaşlar gibi -örtü, peçete, bez, pelerin vb.- görünerek, kültürün nesneleştirilmesinin endüstriyel yönüne tepki verdiği daha gösterişli eserlerine göre biraz daha sakin, dingin ve sessizce sorgulayan bir sembole dönüşüyor.

Arik Levy, endüstriyel tasarım alanındaki eğitimi ve profesyonel geçmişinin de etkisiyle sanat, tasarım ve teknolojinin iç içe geçerek yeni bir dile dönüşmesini sağlıyor. Sanatçı, kayalar veya mineraller gibi doğal malzemelerden aldığı ilhamla çevrelerini yansıtan, doğal manzaranın bir parçası hâline gelen, ancak estetik ve plastik açıdan farklılaşan parçalar yaratıyor. Sergide, Levy'nin parlak ve yansıtıcı yüzeylere sahip olan, ağızla şişirilmiş ve gümüşlenmiş cam malzemeden oluşan Mercury adlı serisi yer alıyor. Seri, izleyicinin yansımaları hareketli bir bozulma olarak yakalayarak sosyal sinyalleri, davranışı ve bilimi ön plana çıkarıyor, ayrıca izleyicinin algısı ayarlanıp değiştikçe sıvıdan katıya değişim durumunu taklit ediyor.

Hem dijitalle analogun hem de farklı malzemelerle tekniklerin birlikteliğinden beslenerek üreten sanatçı **Julian Mayor**, genellikle çelik, aynalı can gibi endüstriyel malzemelerle üretilen, kimi zaman estetik şekilde deforme edilmiş mobilyalara, bazen de origamiye benzeyen yansımaları tasarımı nesnelereyle tanınıyor. Görkemli, anıtsal ama aynı zamanda ulaşılabilir bir sanat üretimine izleyiciyi çevresiyle etkileşime geçirecek görsel bir diyaloga dahil etmek isteyen sanatçının ilham kaynağını ise renkler, çizgiler ve yansımalar oluşturuyor. Üretilen parçaların farklı mekânlarda, farklı uzaklıklardan ve ölçeklerden algılanmasıysa, izleyici için önemli bir görsel dinamizm yaratıyor.

Boya katmanlarını üst üste bindirerek ve kesişen çizgilerle belirli formlar oluşturarak sofistike bir dil geliştiren **Frank Nitsche**, soyut kompozisyonlarını ortaya koymak için medya, pop ve tüketim kültüründen aldığı geniş bir görsel arşivden yararlanıyor. Eserlerinin çoğunu, karakteristik bir özellik olarak hafif tonlarda hâki, mavi veya yeşille donatılmış kanvas yüzeyler oluşturuyor. Nitsche'nin eserleri; geometrik şekiller, çizgiler ve formlar, inşaat planları, teknik modeller, kaligrafi veya bilgisayar programlarını hatırlatabilecek soyut oluşumlardan meydana geliyor.

Sergide "The Unordinary Light" (2024) adlı eseriyle yer alan **John Newsom**, genellikle doğa çalışmalarıyla, yeşillikle, hayvanlarla dolu alemler yarattığı görsel diliyle tanınıyor. Newsom'un sanatı, mücadele, kaçış, beslenme, iş birliği, cesaret gibi motifleri hayvan alegorileriyle işleyerek estetik yönü de oldukça yüksek olan, doğa aracılığıyla önemli insani konuları da somutlaştıran tarzıyla biliniyor. Sanatçının heybetli, güçlü ve etkileyici şahin resmi, asil ve görkemli duruşu, parlak gözleri ve klasik portre kurgusuyla dikkat çekiyor. Sanatçı burada, dünya kültüründe yırtıcı kuşun her zaman ruh, zekâ ve idealler bağlamında "en yüksek" için sembolik olarak bir metafor olarak kullanılmasından yola çıkıyor.

Serkan Sarier'in farklı tekniklerdeki eserlerinde, imgelerin deformasyonu ve akışkanlığı kendini net bir şekilde belli ediyor. Çalışmalarında soyutlama ve figürasyon olmak üzere iki resim dilinin paralel ilerleyişi, bu tekniklerin birbirini hem tamamlaması hem de bozması, Sarier için rahatsız edici bir benzerlik aktarıırken karakterlerin de farklı yönlerini temsil etmek için araçlara dönüşüyor. Sergideki monokrom eserleri ise, parçalanmış bölümler aracılığıyla artık her şeyin bir çerçeve hâline geldiğini anlatırken, akışkan figürlerin heybeti ve dizilişi duygularımızı incelikle etkileyerek bizi farklı algı biçimleriyle baş başa bırakıyor. Bu çerçeveler, artık algılamanın çerçevelerden bir kafese dönüştüğü parçalanmış dünyamızın içsel absürtlüğüne ortaya koyuyor.

PİLEVNELİ

Kendi deyimiyle resimlerinde gözün dalıp gittiği, gerçekliğin bulanıklaştığı, insanın bir süreliğine ortandan soyutlanabileceği anlar yaratmaya çalışan **Defne Tesal**, "Suyla Konuşmak" adlı son kişisel sergisinde, denizin değişken ve sabit olan ikili doğasını ve onunla kurduğu düzenli etkileşimin yarattığı farklı duygusal anları yansıtıyordu. Sergide yer alan ve bu seriden seçilen eserler ise, sanatçının tuvalin ona verdiği sınırlar içindeki boşluğu doldururken ileri-geri ve yatay-dikey hareketleriyle durağanlığın içinde tıpkı doğadaki gibi bir kıpırtı, ışıltı ve ritim yaratmasıyla gelişiyor. Parmak izi büyüklüğündeki fırça darbeleriyle, uzaktan bakınca dalga ve akıntı etkisini, yansıma ve ışınları algılayabildiğimiz, yaklaştıkça ise sanki derinin bütünlüğünden dokunun ayrıntısına, gözeneğin düzeninden hücrelerin dizilişine ayırt edebildiğimiz bir sistemi keşfediyoruz.

Aynı yüzeyde birbiriyle buluşan çizimler, imgeler, semboller, desenler, logolar, yazılar, emojiyle bilinen **Tarik Töre**'nin eserlerinde gördüğümüz tüm detaylar, onun hayatının farklı dönemlerini yansıtır. Kimi zaman çizgi romanlardan görseller, sloganlar, uçan kalpler, Rolling Stones logosu, Che Guevara imgeleri veya tiyatro maskaları, kimi zaman da biraz daha ürkütücü ama ironik imgeler; cehennem zebanileri, alevler, hayaletler, canavarlar... Ancak bu kez Töre, büyük boyutlu çok parçalı yüzeylerinden sonra, küçük bir kâğıt serisiyle karşımıza çıkıyor. Görsel dilini ve renkli, sembolik dünyasını bu kez hikâyeleştirerek tekil karelerle aktaran Töre, bir masalın fragmanlarını resmeder gibi hem tanıdık ve tanımlanabilir hem de kendi sembolik dünyasıyla bezeli ironi dolu bir kurgu sunuyor.

Stereotipleri ve propaganda stratejilerini eserlerinde konu veya metot olarak kullanan yaratıcı kuzenler **Mehmet & Kazım**'ın hiphop, breakdance ve grafitiyle kurdukları provokatif dünyanın içinde, bu kültüre ait çeşitli motifler, şarkı sözleri, çizgi roman sembolleri, sloganlar yer alıyor. 2022'de kömür kalemle çalışarak geliştirmeye başladıkları teknikten sonra, 2024 yılında ürettikleri yeni serileri, tek bir karede genellikle tek bir figürü barındırmalarıyla öne çıkıyor. Bu karakterin ifadelerine, üzerinde taşıdığı sembollere odaklanmamızı sağlayan kompozisyonlar ise, sağa sola şaşkınlıkla, muzipçe veya kaygıyla bakan kocaman gözlerle ifade bulmalarıyla dikkat çekiyor.

Yuşa Yalçıntaş, çalışmalarında birbirine benzeyen çocukları, bazen bize aşına, bazen de tamamen tanımsız mekânlarda ve çoğunlukla simetrik kompozisyonlar içinde resmediyor. Sergide yer alan "Kurabiye Ev" adlı eseriye, adını duyduğumuzda kaçınılmaz şekilde Hansel ile Gretel'in masalındaki şeker evi hatırlatırken, tıpkı bu masalın aslında açlık ve savaş gibi nedenlerle çocukların aileleri tarafından ormana bırakıldığı Orta Çağ dönemi zorluklarına dayanması gibi ürpertici bir ironinin varlığını hemen hissettiriyor. Çocukluğumuzda evimizi kendini yaşatan bir organizma gibi görmemize referansla, çatıdan eve düşen kurabiye-jeton nesne sayesinde para-yiyecek ilişkisinin muzip bir sahnelemesini yansıtan sanatçı, bir yandan bugünün ekonomik koşullarında oynamak yerine çalışmak zorunda kalan, ev geçindirmeye katkıda bulunan çocuklara, diğer yandan ise bunun karşısındaki "karın doyuramayan" sisteme göndermeler yapıyor.

Sergi, 8 Eylül 2024 tarihine kadar pazartesi günleri hariç haftanın her günü 17:00 – 21:00 saatleri arasında, PİLEVNELİ Yalıkavak'ta görülebilir.

PİLEVNELİ Yalıkavak, Atelier Rebul, Birdcage33, Jotun, MasterCard ve TAV Passport markalarının destekleri ile gerçekleştirilmektedir.

Metin: Gizem Gedik

Bilgi için: Alara Turanlı | Sanatçı Temsilcisi

alaraturanli@pilevneli.com